

PERA...

GÜNÜMÜZDE SOSYO- KÜLTÜREL İZLER ÜZERİNDEN BİR OKUMA

PERA Karaköy- Galata- Beyoğlu Bölgesi “eski
İstanbul- Suriçi”nden

daha yoğun, daha karmaşık, daha çok katmanlı, daha
çok kültürlü, daha çok işlevli bir alan.

Suriçi'nin DİNGİN VE HOMOJEN yapısı ile karşıtlık
içinde,

burada her dönemde son derece
HETEROJEN VE DİNAMİK bir yapı okunabilir.

Bölge, tüm çağlar boyunca

YEREL ile KÜRESEL'in

eşzamanlı ve sürekli olarak var olduğu (dolayısıyla
etkileştiği, uyumlandığı, esinlendiği, çeliştiği,
çatıştığı) tek sahnedir bu ülkede.

**BÖLGEYİ ANLAYABİLMEK İÇİN, BU BİRLİKTELİĞİ GÖZDEN
UZAK TUTMADAN KATMANLARINI BİR BİR AYRIŞTIRIP**

HEM EŞZAMANLI,

HEM DE ARDZAMANLI

OLARAK OKUMAK GEREKİR.



LİMAN

Tersaneler- Galata- Karaköy- Tophane- Salıpazarı...

BANKALAR, BANKERLER

Bankalar Caddesi, Galata Bankerleri...

PERA ELÇİLİKLERİ

Fransız, Alman, İsveç, İngiliz, Rus, Hollanda, Avusturya, Yunan, İtalya...

Sonraları...
CUMHURİYET

...aydınlanma, (Taksim, Cumhuriyet anıtı, Cumhuriyet caddesi) projesi ile Türk "ENTELİCENSİYA"sı, aydınları bu yapıya eklenir:

Kozmopolit hareketli ve mutlu bir dönem başlar. Bölge kültür, eğlence ve ticaret merkezi olarak yoğunlaşırken, zaman içinde, yolda kimi burjuva unsurlarını kaybeder:

Bankalar kuzeye taşınır, Liman klasik işlevini yitirir, Perşembe Pazarı sürgüne gönderilir, 6-7 Eylül gibi olaylar sonucunda renkli insan mozaïği bölgeyi terk eder, Vakko (V-itali h-AKKO) gibi büyük markalar AVM'lere taşınır, Şehir Hatları Vapurları hareketliliği, Köprüye yenik düşer, Fındıklı Ofisleri kuzeydeki daha büyük alanlara gider...

Bugünkü genç, dinamik, küresel ve çok katmanlı, ancak oldukça da gerilimli yapı yavaş yavaş oluşur.

LİMAN

Galata ve Karaköy, Haliç'in doğal yapısı nedeniyle kentin kuruluşundan beri LİMANDIR.

Gemicilerin semti olması nedeniyle, liman arkası da doğallıkla TEKNİK VE SOSYAL destekler ile donanır:

Perşembe pazarı, meyhaneler gibi unsurlar ile hareketli bir ticaret eğlence merkezi haline gelir. Liman olunca her tür hizmet de bölgede serpilir.

“Liman Lokantası” gibi zamanının en nitelikli yeme içme yeri de buradadır ama, eski İstanbul genelevlerinin tümü de bu bölgededir.

TERSANELER

Tersaneler, elbette varlık nedenleri olan “liman” olgusu ile birlikte okunmalıdır. Haliç Tersaneleri, Kasımpaşa'dan Hasköy yönüne doğru Haliç, Camialtı ve Taşkızak Tersanelerini kapsar.

Bugünlerde buralar da potansiyel DÖNÜŞÜM (ve dolayısıyla MÜCADELE) alanları olarak kent gündeminde önemli yer tutmaktalar.

PERŞEMBE PAZARI

Çok uzun yıllar, eski “Büyük İstanbul Limanı”nın ve tersane’nin destek işlevleri, malzeme ikamesi işlevlerini yüklenmiş, daha sonraları her türden yapı malzemesi ve hırdavat üzerine uzmanlaşmış çarşıdır.

Kendi “erkan”, usul ve geleneklerini oluşturmuştur.

Ancak değişim rüzgarı ve bilinçsiz aktörler, burayı da tüm yapıları gibi topluluğu ile de dağıtmıştır. Bölge yıllardır işlevsiz ve çözümsüz bırakılarak çürümeye terkedilmiştir.

Günümüzde PERPA’ya sürülen bu yer ve sakinleri pek yakında daha da “dışarı” yollanacak gibi.

KARAKÖY- İSKELE VE KADIKÖY- ADALAR BAĞLANTISI

Uzun yıllar, İSTANBUL BURJUVAZİSİ'NİN hizmetinde olmuştur.
(1940-1980 Kadıköy, Kalamış, Erenköy, Adalar tipolojisi'ni düşününüz)
Sirkeci- Eminönü- Hanlar bölgesindeki tüccarların ve Banliyö burjuvalarının bir geçiş alanıdır.

TOPHANE

Tophane Meydanı'nın Oluşumu, Fatih döneminde (15.yy) "Tophane" inşası ile başlar. Osmanlı'nın ilk sanayi yapısı sayılır.Tarih boyunca yeni yapılarla genişleyen, yenilenen TOPHANE-İ AMİRE son biçimini Abdülaziz döneminde (19.yy) almıştır.

Osmanlı dönemine ait ilk SANAYİ yapılarının yer aldığı İstanbul'un bu çok değerli alanının yeniden yakın çevresiyle birlikte ele alınarak bir kültür ve sanat etkinlikleri alanı olarak düzenlenmesi, yakın çevrede yeralan, İstanbul Modern, Mimar Sinan Üniversitesi gibi çok önemli odaklar ile ve eteğinde yer aldığı Beyoğlu-Cihangir bölgeleri ile sinerji kuracaktır.

Bugün, İstanbul'un merkezindeki bu çok büyük (KAMUSAL) alan (200.000 m²), bölge için önemli, tetikleyici bir POTANSİYEL oluşturmaktadır.

Bölgenin özelleştirilip rant üretme amaçlı kullanımı alternatifini ile; kimi gereksiz işlevlerden arındırılıp kamusal kullanıma açılması kararı arasında yapılacak tercih

TÜM KENT İÇİN BELİRLEYİCİ olacaktır.

TOPHANE "KABADAYI"LIĞI

"Tophaneli olmak" Osmanlı'dan bu yana ayrı bir anlam taşır. Ancak günümüzde bölgenin yeni "sakin"lerinin davranış biçimleri (kökenleri, kentle bütünleşme düzeyleri vb.), de özerk olarak incelenmeye değer.

BİR FİLM: (Kabadayı) Yön: Ömer Vargı, Senaryo: Yavuz Turgul)

MENDERES YIKIMLARI 1958

"İstimplakler" tüm İstanbul'da olduğu gibi bölgedeki kimi anıtsal yapılar yanısıra, fiziksel sosyal dokuyu da parçalamış, kentsel bütünün deniz ile olan ilişkisini koparmıştır.

AMERİKAN PAZARI DÜKKANLARI (tophane mavi dükkanları)

Blucin, Converse, Ray-Ban, Pall-Mall benzeri markalar için 1980 öncesi bir (kaçak?) alışveriş cenneti, burada oluşmuştur. Neden? Liman ilişkisi?

Bugün ise burada, bir "nargileciler" dünyası kuruldu.

GALATA TÜCCARLARI, BANKERLERİ, BANKALARI

Galata, Bizans döneminde TÜCCARLARIN VE BANKERLERİN merkezi olarak gelişir. Osmanlı İmparatorluğu ticari hayatı canlandırmak için İstanbul’un fethinden sonra şehri terketmiş olan Rum, Venedik ve Ceneviz tüccar ve bankacıların tekrar işleri başına dönmeye teşvik etmiş, bunların cemaat teşkilatı kurmalarına, örf, adet ve dinleri kadar iktisadi faaliyetlerini de serbestçe icra etmelerine izin vermiştir.

Buradaki ekonomik etkinlikler, bir anlamda Osmanlı’dan bugüne süregelen, günümüzde “KÜRESELLEŐMENİN İLK ADIMLARI” olarak değerlendirilebilecek bir sürecin başlangıcını oluşturur.

Tarih boyunca Galata Müslüman, Rum Ortodoks, Ermeni (Gregoryen, Katolik, Protestan), Süryani, Keldani, Yahudi (Romanyot, Karay, Seferad, Aşkenaz), Arap, ingene, Sırp, Arnavut, Ulah, Cenovalı, Venedikli, Fransız, Levanten topluluklarıyla zengin bir dinler, diller mozaiğini içerir. 19. yüzyılda nüfus artınca yerleşim tepeye doğru kayar, kimi Avrupa’lı konsolosluklar kurulmaya başlanır.

Daha sonra, monetarist politikalar, küresel bütünleşme çabası, merkezin kuzeye kayması, elit yerleşim alanlarının değişmesi, işyeri boyutların büyümesi, yoğun altyapı ve destek talebi vb. Nedenler ile yeni “bankalar caddesi”, Maslak koridoruna ger. Buradaki kimi yapı da kültür etkinliklerine açılır.

Örneğin: Osmanlı Bankası

Fındıklı Akbank ile Levent Akbank (Sabancı Kulesi),
Galatasaray Yapı Kredi ile Levent Yapı Kredi Plaza’yı
konum, boyut ve ilişkileri bağlamında karşılaştırmak aydınlatıcı olacaktır.

BEYOĞLU VE YABANCI ELÇİLİKLERİ

Beyoğlu SOSYAL- KÜLTÜREL dokusunun önemli belirleyicileri, bölgeye yerleşen yabancı elçilikler ve onların çalışanlarının özel yaşamlarıdır.

Galata'nın ilk çağlara dek uzanan tarihine karşın, BEYOĞLU, 16. yy'da, içinde tek tük yapıların yer aldığı, bağık bahçelik bir alandı. Beyoğlu, Galata'dan gelen Hıristiyanların, yabancıların, elçilikler dolaylarına ve o zamanlar "Grand Rue de Pera" denilen Cadde boyunca yerleşmesiyle Avrupa kenti görünümünde bir yerleşme olarak ortaya çıktı. Böylece, burada Suriçi'ne göre farklı bir topluluk 17. yüzyılda gelişmeye başladı. Cumhuriyet Dönemi'nde 1950'lere kadar yabancılardan ve onlar için çalışan azınlıklardan boşalan yerlere, yeni yetişen Türk işadamları ve aydın Türkler ilgi gösterdiler. Artık Beyoğlu, sinemaları, tiyatroları, lokantaları, pastaneleri, sanat galerileri ve lüks mağazalarıyla kentin en seçkin semtidir.

1950'lerden sonra, göç ve hızlı kentleşme sonucu İstanbul'un aşırı büyümesi, yeni semtlerin gelişmesi, eğlence kuruluşlarının, ticaretin ve zengin ailelerin bu yeni gelişen çağdaş alt merkezlere dağılımı ve toplumun kültürel değişimi Beyoğlu'na olan ilgiyi azalttı.

1960'larla 1980'lerin sonuna kadar uzanan yaklaşık 30 yıllık dönem Beyoğlu'nun en karanlık dönemi olmuştur. Hala kimi mağazaların İstiklal Caddesi'ni terk etmeyişi (içerik değişmesine karşın) eski kültürel düzeyinde olmasa bile Beyoğlu'nun canlılığını korumasını sağlamaktadır. Bununla birlikte, pek çok bina boş durmakta ya da atölye olarak kullanılmaktadır (özellikle üst katlara bakınız).

1980'li yıllarda İstiklal Caddesi taşıt trafiğinden arındırılarak, İstanbul'un ilk yaya alanı olarak düzenlendi. Şimdilerde ise Beyoğlu'nun yoğun bir kültür ve etkinlik alanı olarak yeniden canlandırılmasına çalışılıyor.

SEYYAHLAR, YAZARLAR GÖZÜYLE "PERA"

Pierre Loti, Marc Twain, Gerard de Nerval, Edmondo de Amicis, Knut Hamsun, Hans Christian Andersen, Lamartine, Lady Montagu, Le Corbusier, Atilla İlhan, Sait Faik, Haldun Taner, Murat Belge, Selim İleri, Ahmet Ümit ...

Pera, çağlar boyunca Türk entellektüeli için de, bir "sığınma", "nefes alma" bölgesi olmuştur.

CADDE-İ KEBİR, BATI AVRUPALILAR, RUSLAR, TÜRK BURJUVALARI, ENTELLEKTÜELLERİ (TATLI SU FRENKLERİ, DANDY'LER... VB) KESİŞME- BULUŞMA ALANLARI SANATÇILARIN UĞRAK YERLERİ

“Beyoğlu'nun canlanması Tanzimat'tan sonra başladı. Batıyla ilişkilerin artması azınlık ve Levantenlerin Tophane çevresinden Beyoğlu'na taşınmalarına neden olmuştu. Kentin, 1841'de kurulan ilk modern oteli Hotel d'Angleterre'nin (daha sonra, 1892: “Pera Palas”) açılmasının ardından, Beyoğlu bölgesinde birçok otel belirmişti. Tünel'den başlayıp Taksim'e kadar uzanan CADDE-İ KEBİR, yalnızca İstanbul'dan değil, İmparatorluk topraklarından ve Batı'nın dört bir yanından kente uğrayan meraklı seyyahların da cazibe alanıydı. Gelenler, Beyoğlu'nun lokanta, bar, gazino ve meyhanelerine gider, Batı eşyalarıyla dolu mağazalardan alışveriş yaparlardı. Bu konularda önemli bir edebiyat gelişmiştir.

Günümüze bu kültür- eğlence mekanlarından geriye kalan tek iz neredeyse şimdilerde yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan “Rejans Lokantası” ile dönüştürülmüş Markiz'dir.

BEYOĞLU CAFELERİ, BARLARI, MEYHANELERİ

Baylan, Lebon, Markiz, Degüstasyon, Pasaj, Refik, Cumhuriyet, Kallavi, Yakup, Boncuk... Nevizade Sokak
Bu yerler bölge yaşamının önemli dekorları olarak birçok kaynakta karşımıza çıkar.

BEYOĞLU SİNEMALARI

Emek ve Saray Sinemaları yıkımı, Yeni Melek, Rüya, Atlas, Alkatraz'ın kapanması...
Gayrimenkul piyasasının önemli oyuncularını için iştah kabartan yerlerdir artık buralar.

Bkz: Bir Levanten'in Beyoğlu Anıları, Giovanni Scongamillo (Metis Kitap)

Bkz: Eski İstanbul Sinemaları, Düş Şatoları, Burçak Evren (Milliyet Yayınları)

BEYOĞLU PASAJLARI

Hacopulo, Aznavur, Suriye, Atlas Pasajları, Aynalı Pasaj... Narmanlı Han (Doğu tarafından satın alındı, henüz dönüştürülemedi)

KONUTLAR, PARLAK DÖNEMİN İZLERİ

Narmanlı Han, Botter Apartmanı, Mısırlı Apartmanı, Doğan Apartmanı, Kamondo Apartmanı gibi kimi kent konaklarının öyküleri (acıklı/nostalgik/sosyo-kültürel perspektiften) izlenmeye değer.

Vakko (bugün artık yalnızca AVM'lerde temsil ediliyor), Mudo gibi “yüksek” markaların da Beyoğlu'nda kurulup geliştikleri unutulmamalıdır.

OKULLAR

Galatasaray (“BATI’ya açılan pencere”), Alman, Avusturya, Saint Benoit, İtalyan, Beyoğlu Anadolu, Atatürk Kız Lisesi, Akademi, ...

Yeni dönüştürme çağı: Okullar satılıyor mu?

Zoğrafyon: 1960/ 720 öğrenci, 2010/ 50 öğrenci

GALATA MEVLEVİHANESİ

İstanbul Mevlevihaneleri arasında günümüze en iyi biçimde ulaşan Galata Mevlevihanesi Yüksekaldırım’a inen Galip Dede Caddesi’nin hemen başındadır. Bugün müzesi ve etkinlikleriyle, önemli bir kültürel odak olarak yaşamını sürdürüyor.

Bugünden bakınca, Mevleviliğin, neden “ortodoks” islam’ın yaşandığı suriçi bölgesi yerine, görece özgür batılı değerlerin egemen olduğu Pera bölgesine yerleştiği de ayrıca sorgulanması gereken bir olgu olsa gerek.

KİLİSELER, ETNİK YAPI VE ARINDIRMA 6-7 EYLÜL OLAYLARI

Doğallıkla İstanbul'un en önemli kiliseleri bu bölgededir. Tıpkı, en önemli camilerin suriçinde (tarihi yarımada) olması gibi.

6-7 Eylül olaylarının ardından, Türkiye'de yaşayan binlerce Rum Türkiye'den göç etmiştir. Rum nüfusun zamanla azalmasıyla Rumların ekonomideki etkisi zayıflamaya başlamış ve daha önceki azınlıklara yönelik eylemlerde olduğu gibi Türklerin sermayeye hakim olması hızlanmıştır.

Bu “yol kazası”nın SOSYO-KÜLTÜREL sonuçları incelenmeye değer.

Nüfus mübadelesi sonucunda 1925 yılında yaklaşık 100.000'e düşen İstanbul'daki Rum nüfus, 2006 yılında 2.500 kişiye kadar düşmüştür.

BİR FİLM: (Güz Sancısı) Tomris Giritlioğlu (Yılmaz Karakoyunlu)

ÇOK DAHA SONRA “NOSTALJİ” MODA OLDU!

Saint Antoine'da Noel Ayinine katılmak Türk entelektüeli için bir moda oldu.

“Nostaljik” tramvay

6.DAİRE?

Tanzimat döneminin karakterine uygun olarak, Osmanlı'da batılı "ŞEHİRCİLİK" anlayışı uygulamasının ilk örneği Beyoğlu'nda başlatıldı.

Burası bölgenin tarihi, coğrafyası, etnik ve kültürel özelliği ile batılılaşma için bir başlangıç noktası olabilirdi. Bunun için de işe reformlarla başlamak gerekiyordu. Beyoğlu limanı, rıhtımıyla, Haliç'iyle ticaret merkezi olarak DÜNYAYA AÇILAN BİR PENCEREYDİ (bkz: bugünkü "küresel" kavramı!) /(ayrıca bkz: Okullar: Galatasaray da kendini aynı "sıfat" ile tanımlar).

Bu özelliği yanında, Başkent'e ve Boğaz'a hakim oluşu tüm yabancı elçilikleri bünyesine çekmişti. Yöre halkı, zengin ve batıya açıktı.

1857 tarihli "6. Daire-i Belediye Nizamı" ile İstanbul, 14 belediye dairesine ayrıldı. Beyoğlu, ilk uygulama olmasına rağmen buraya "6. Daire" denildi. Bu adı almasının nedeni, Paris'te "SİXİEME ARRONDİSSEMENT" (6. Bölge) diye bilinen Belediye biriminin kentin (PARİS KENTİNİN!) en mamur bölgesi olmasıydı.

6. Dairenin amaçları; ticareti düzenlemek ve bölgeye AVRUPAİ kent hizmetlerini getirmektir.

TAKSİM NEDİR?

Su dağıtım tepesi (Maksem, Maslak-Tünel su hattının merkezi),
Kışla ve talim alanı (Talim- Hane)
Cumhuriyet'in Meydanı

Bir zamanlar, tek merkezli İstanbul'un geometrik ve biricik sosyal merkezi.
Siyaset Meydanı

1 Mayıs'tan (1977'de 34 kişi öldü)

ŞİMDİLERDE HERKESİN VE HER ŞEYİN MEYDANIDIR.

Bugün, AKM yi yıkılım tartışmaları basit bir dönüşümden çok daha fazla anlam içermektedir.
Ayrı bir tarih yazımını hak eder.

TÜNEL'DEN FUNİKÜLER'E!

Tünel 1863'de Londra'da hizmete giren yeraltı toplu taşıma sistemlerinden sonra inşa edilen
dünyanın en eski 2. yeraltı toplu taşıma sistemidir.

Toplam uzunluğu 573 m. olan Tünel'in inşaatı 1874 te tamamlandı.

1910 yılında elektrikli sisteme geçen Tünel 1939'da İETT genel müdürlüğüne devredildi.

1970 yılında tamamen yenilenen Tünel, 90 saniyede Karaköy ile Beyoğlu'nu birbirine
bağlamaktadır.

Türkiye'nin ilk Metro'su olarak kabul edilir.

AMA...

**CUMARTESİ ANNELERİ...
BEYOĞLU YÜRÜYÜŞLERİ VE COP- BİBER GAZI...
METROPOLDEKİ EN YÜKSEK SUÇ ORANLARI...**

**İSTANBUL'DA İLK SEÇKİNLEŞTİRME DENEMESİ:
TARLABAŞI YIKIMLARI 1986...**

“Ters” eteklere inince kader de, yaşamlar da değişir:
Tarlabaşı, Ömer Hayyam, Kasımpaşa...

BİR BAŞKA TÜR (KENDİLİĞİNDEN) SEÇKİNLEŞTİRME:

CIHANGİR OLGUSU VE ESKİYE RAĞBET ÇUKURCUMA ANTİKACILARI VE ORHAN PAMUK VE MASUMİYET MÜZESİ

Eskiden bir Ayazpaşa vardı. Denizi gören seçkin apartmanlar ve sakinleri

Cihangir ise aynı işlevi yüklenmiş daha mütevazı sınıfların yerleşik olduğu bir “mahalle” idi.

Sonra hızla el değiştirdi. Kentsel dönüşüm ile kendileri için “MUTENALAŞTIRILMIŞ- SEÇKİNLEŞTİRİLMİŞ” eski kent parçalarında yaşamak da kimileri için moda oldu.

Örneğin, entelektüel beyaz yakalılar, “bobo”lar (bohem burjuvalar); bir özel kolej için İstanbul’a gelmiş olan İngilizce hocası veya bir Türk reklam ajansı yöneticisi, zaten kendileri için dönüştürülmüş, hazırlanmış Tarlabası’na, Cihangir’e yerleştiler.

Cihangir, “Sinan”gir (Sinan Çetin’in Cihangir’de çok büyük yatırımları olduğu söyleniyor) oldu!

BİR FİLM: (İssız Adam) Çağan Irmak

FINDIKLI OFİSLERİ

Salıpazarı’nda geliştirilen yeni liman ve açılan geniş yol sonucunda Cihangir etekleri, Dolmabahçe-Tophane arasında verilen 8 katlı imar, (yaklaşık 1955-1980) bu bölgeye dönemin en önemli Finans-Kapital gruplarını çekti. Ancak bu yapılara sığamayan gruplar, kısa sürede kentin yani gelişme bölgelerine taşındılar. Kimilerinin yapıları, günümüzde bazı alt şirketleri tarafından kullanılıyor.

MERDİVENLİ SOKAKLAR VE YOKUŞLARIN ÖYKÜSÜ

Kazancı Yokuşu, Ferhan Şensoy, 1977, (Ortaoyuncular Yayınları)

FESTİVALLER

İKSV (İSTANBUL KÜLTÜR SANAT VAKFI)

Film, tiyatro, müzik, caz festivalleri ve Bienal, Filmekimi

“Bir Metropolü metropol yapan biraz da şenlikleridir...” İlhan Tekeli



2000'LER: BÜYÜK DÖNÜŞÜM...

MEYHANE'DEN TÜRKÜ BAR'A VE BABYLONE'A BEYOĞLU'NDA EĞLENCE KÜLTÜRÜ

Babylone, Dot, 360, Ghetto, Peyote, Otto, Kumbaracı 50, Hayal Kahvesi, Salon (İKSV), Garajistanbul, Nardis, Cezayir Sokağı

YENİ GALERİ- KÜLTÜR MERKEZLERİ

Yapı Kredi, Borusan, Siemens, Osmanlı Bankası, Akbank, Bilsar, Apel, Nev, Cervantes, Fransız Kültür, Galerist, Galata, Pera, Tophane-I Amire, Outlet, Pi-Art, Depo...

CİHANGİR OTELLERİ- "HIP HOTEL"LER İSTANBUL MODERN NARGİLECİLER

**ANLAM DEĞİŞTİREN LİMAN, KRUVAZİYER, GALATAPORT
EL DEĞİŞTİRMELER VE BÜYÜK YATIRIMLAR (DEMİRÖREN, ÇALIK, OFER...)
DEĞİŞEN, DÖNÜŞEN İŞLEVLER, SEÇKİNLEŞTİRME KARŞISINDA TAVIRLAR,
DİRENİŞLER**

**DEĞİŞEN KİMLİKLER, AİDİYET, KÜLTÜREL BELLEK SORUNLARI
POPÜLER KÜLTÜR, TÜKETİM KÜLTÜRÜ, YÜKSEK KÜLTÜR'ÜN BİRLİKTE VAROLUŞ
SAVAŞI**

**KALABALIK KOZMOPOLİT VE GENÇ BİR TOPLULUK
AYNI ZAMANDA TÜM ÇAĞLARDA (BELKİ DE İTHAL) "GENDER FRIENDLY"**

Turistler, Tüm yaş grupları, Daha çok gençler, Üniversite öğrencileri, Her türden azınlık, Politik gösteriler, ticari veya siyasal çığılıklar, Eğlence arayanlar, marjinaler, sokak çocukları, tinerciler, travestiler, küçük boyutlu mafya elemanları, entelektüeller, turistler, polisler...

GECELER...

VE TOPHANE “SAVAŞLARI” (22 EYLÜL 2010)

Nişantaşı'nın aşırı “MUTENALAŞMASI” sonrasında kiralara dayanamayan sanat galerilerinin yeni yoğunlaşma alanı olarak seçtikleri Tophane'de sezon başında düzenledikleri toplu açılış ve kokteyl organizasyonları sırasında, katılanlar dayak yedi, galeriler tahrip edildi.

Burada, böylece Sosyolojik ve Kültürel olarak tam bir “kentsel gerilim” örneği yaşandı.

BELKİ DE, PERA BU KADAR GERİLİMİ KALDIRAMAMAYA BAŞLAMIŞTI.

YILLAR SONRA ŞU SONUCU ÇIKARABİLİR MİYİZ?

...

6. DAİRE DİYE ADLANDIRINCA, BEYOĞLU, PARİS OLMUYOR.

HAYDAR KARABEY
2012